

Ραλοῦ.

Ἄχ! ποίου δαίμονος σκληροῦ θανατηφόρο χέρι
Στὸ σῆθός σε ᾤδήγησε τὸ ἄπνοο-μαχαίρι;
Ὁ Ὀδοιπόρος ἀγκαλιάζων τὴν Ραλοῦ.
Ραλοῦ με!... ἐρωμένη με!... γλυκιά με ἐρωμένη!...

Ραλοῦ.

Ραλοῦ τε!... ἐρωμένη τε!... στιγμή εὐτυχισμένη!...
Στιγμή πικρά!... με λές Ραλοῦ!... αὐτ' ἢ γλυκιά Φανή
Καρδιαίς σπαράζει... κρύψε με τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς σε...
Μὴ λές Ραλοῦ!... ἢ λέξεις σε αὐτὴ με θανατώνει...
Πῶ δὲν τὴν γλυκοκόκκωσα εἶχαν περάσει χρόνοι...

Ὁ Ὀδοιπόρος.

Τὴν ὄραν τοῦ θανάτου με, Ραλοῦ! θὰ εὐλογοῦσα,
Τὴν τόσην σε συμπάθειαν σ' αὐτὴν ἂν χρεώσῃσα.
Μὲ συγχωρεῖς;...

Ραλοῦ.

Ἡμπόρεσα στιγμήν νὰ σὲ μισήσω,
Μὲ σὲ θυμὸν νὰ αἰδοῦνθῶ, ἢ νὰ μνησικακήσω;
Τὰ σπλάγχνα με ἡμπόρεσα σὴν ἔχθραν νὰ βιάσω;
Νὰ συγχωρέσω πῶς ζητᾶς πρὶν νὰ καταδικάσω;...
Ἄχ!... κλαῖς!...

Ὁ Ὀδοιπόρος!

Ἐξήσαμεν καιρὸς καὶ χρόνους χαρισμένα,
Καὶ τώρα ὅταν νὰ σὲ διῶ μὰ ὄρα δὲν με μένῃ.
Καὶ τώρα ἐνομόθετα!...

Δ' 6108

Θ' ἀποθάνω... εἰ ὠραία
καὶ οὐράνιος ἴδια!

Θ' εἰς τὴν ἀπαντήσω παρὶν
εἰς δημιουργίαν ἄλλαν

Ραλοῦ.

Φρονῆσα εὐτυχίαν
Θεοῦ μακαριότητα, Θεοῦ εὐδαιμονίαν,
Νὰ πνέω πάντα τὸν αὐτὸν αἴερα ὅπου πνέεις,
Νὰ χαίρωμαι ἂν χαίρεσαι, νὰ κλαίω ἂν κλαίης.
Τὰ σχεδιά με σήμερον ἢ τύχη ἀνατρέπει
Νεκρὸν ἢ ἐρωμένη σε εἰς κόλπους της σὲ βλέπει.

Ὁδοιπόρος.

Ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος με μετέβαλε τὰ πάντα
Κ' ἐπέφερε εἰς βίον με ὀδυνηρὰ συμβῆντα.
Αὐτὸς, αὐτὸς, μ' ἐβίασε σκληρὸς πρὸς σὲ νὰ γείνω
Καὶ εἰς θεοῦ σε ἔρωτος τὸ πῦρ, ψυχρὸς νὰ μείνω
Συγχώρησέ με... κλαίοντα ἰδὲ μὲ καὶ λυπήσε
Ἢμ' ἄξιός τῃ οἶκτε σε, ἂν ὄχι τῆς σοφίης σε.
Γλυκιά με ἐρωμένη!

Ἄπ' ἀδελφὸν καὶ φίλον σε φρονὸν ἀδικημένη,
Δὲν ἤμουν φίλος ἄφίλος... πλην ταραχώδη πᾶθῃ
Ἐν ὄσω ζοῦσα, γόγγυζαν εἰς σπλάγχνων με τὰ βῆθη.
Διδόνουμαι τὸ πταίσμά με, καὶ ἡ συνείδησίς με
Αὐτὴν τὴν ὄραν γίνεται ἢ μάστιξ τῆς ψυχῆς με.
Φωνὴν ἀκούω κλαυθμηραὶν εἰς τὰ ἐνδόμυχά με...
Αὐτὴ, αὐτὰ τὰ δάκρυα γενναῖα εἰς βλέφαρά με...

Ὁ Παῖσιος πρὸς τὴν Ραλοῦ.

Νεκρὸνεται τὸ σῶμά τε... τὰ χέρια τε παγόνουν...
Τὰ μάτια τε μισσοφαιλοῦν, δακρύζουν καὶ θολόνει.

IB.

670

ΠΑΪΣΙΟΣ

Ψεγγοβολεῖ οὐράνιος χαμηλὰς εἰς τὴν γακὴν μου

A

679

Θ' ἀποθάνω...
τίς...

Ὁ Ὀδοιπóρος ἀπὸνεκρούμενος ὀλίγον κατ' ὀλίγον
Τι ἔχω... καὶ ἀναιδέητῶ κ' εἰς ὅλα εἶμαι ξένος!...
Δὲν ὄνειρεύομαι!... δὲν ζῶ!... δὲν εἶμ' ἀποθαιόμενος...

(Μένει ἀφωνός καὶ ἀκίνητος.)

Ἡ Ῥαλοῦ φιλοῦσαι τὰς χεῖρας τοῦ Ὀδοιπóρου μὲ ὄρα
κρυὰ καὶ ἀναφιλητά.

Σὲ φωνάζω... δὲν μ' αἰκείεις; Φῶς γλυκὺ ἴσῳ ὀφθαλμῶν μου.

Ἄκουσε τοὺς φωνημούς μου, τὸ πικρὸ παραπόνον μου...

Ἄνοιξε τὰ δῶά σε μάτια καὶ πρὶν σέβουσι κίττα ξέμε...

Ἄνοιξε τὰ δῶά σε χεῖλη, καὶ πρὶν κλείσῃ λαλήσέ μου.

Ὁ Ὀδοιπóρος πρὸς τὴν Ῥαλό.

Ἄκουά σου Φωνήν σε...

Πλὴν σέβουσι τὰ μάτια μου... δὲν ἔλεπα τὴν μορφὴν σε.

(Μισοσημειούμενος.)

Πλησίασ' ἔρωσή μου... καὶ κἀθήσε κεντῶ μέ...

Πλησίασε τὸ χέρι σε καὶ ὄσσε σὴν καρδίά μου

Ὀλίγων στιγμῶν δύναμι... ζώην... νὰ σὲ λατρεύῃ...

Τὴν ἔρασήν σε λυπηρὰ ἰδέα φαρμακεύσει...

Μὲ θεωρεῖς ὡς ἔνοχον... καὶ μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα...

Ὁ θάνατος νεκροφαλνῶ τὸ ἀδενές μου σῶμα...

Ἀθῶος εἶμαι... πῆσυσσε... ἀθῶος... ἀποθνήσκω...

(Ἐκπνέει.)

Ἡ Ῥαλοῦ κτυπαμένη μὲ τὸ ξίφος τῶ Ὀδοιπóρου.

Ἀπὸ τὴν γῆν μὲς ἔφυγες... Στους οὐρανούς σ' εὐρίσκα...

(Πίπτει νεκρά.)

Ὁ Πάσιος ἔπιπτε κάλυμμα εἰς τὰς δύο
νεκρούς καὶ λέγει

Τὸ ἄνθος μαρμαίνεται,

Τὸ φύλλο ξεραίνεται,

Ὁ κόσμος περνᾷ

καὶ μόνος ὁ θάνατος

Ἐπλάθει ἢ ἀθάνατος

Αὐτὸς δὲν γερνᾷ,

ΤΡΑΓΕΔΙΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟῦ
ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

194

Εἰς τὸ στόμα σου κενούται ἢ

πολύστονα γυμνὰ μου

Λάβε λάβε τὴν γυμνὰ μου!

Δ' ἑ. 110

Εἰς τὸ στόμα σου κενούται

Ἰωακίμους ἢ γυμνὰ μου

Ο ΟΔΟΠΟΡΟΣ

ΡΑΛ. (*Ἀποστολαμένη ἀπὸ τοῦ νεκροῦ*).

Τὸ φῶς μου ἐσβύσθη,
τὸ πᾶν ἐσκοτίσθη·
σηκώσατέ με,
Βαστάξατέ με·

Ἡ λύπη κόπτει τὰ ἦπυρά μου·
μὲ φέρει φλόγας τὸ φόρεμά μου.
Ἐπάρατέ το . . .

Ἀφήσατέ το . . .
Φαιδρούς θέλω τόπους,
ἀλλοῦ φέρετέ με . . .
Δὲν θέλω ἀνθρώπους,
οὐκλήροί, ἄφετέ με . . .
Τι κάμνεται; ἔλατε,
ποῦ πάτε; ποῦ πάτε;
Λαλεῖτε, λαλεῖτε,
θρηνεῖτε, θρηνεῖτε . . .
Σιγάτε! σιγάτε!
Κλαυθμῶδες μ' ἀποστᾶτε . . .

(*Πιττει μεγαυπόληκτος καὶ ἀποθήσκει*).

Σ Κ Η Ν Η Δ'

Παῖσιος καὶ Θεοδόσιος.

ΘΕΟΔ.

(*Δεικνύει τὸν Ὀδοπόρον*).
Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ νεκροῦ γαλήνη ἐτεχύθη·
τὸ σκότος τοῦ προσώπου του εἰς λάμψιν μετεβλήθη.
Καθ' ἣν στιγμήν ἀνοίγεται ἡ οὐρανία θύρα.
τὸν ἀληθῆ του ὁ θνητὸς λαμβάνει χαρακτῆρα.

ΦΛΑΨ. (*Πηγαῖων πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Ὀδοπόρου*).
Τοιαῦτη ἀπὸ ἀνθρώπων πνοὴ δὲν ἔτεχύθη·
ὡς ἥλιος λαμπροβολῶν ἀπὸ ἀκτίνων πλῆθη
τὸ μέτωπόν του ἐπλήθυν ἀπὸ λαμπρᾶς ἰδέας,
καὶ τὰς ἐνέδου στολάδας ποικίλας καὶ ὠραίας.

(*Πηγαῖων πρὸς τὴν Ραλοῦν καὶ βλέπων αὐτὴν νεκρὸν*).
Τοιαῦτα τέλη φέρουσι, τοιαύτας οἰκτρὰς λύσεις,
αἱ τῶν ἀκράτων καὶ σφοδρῶν παθῶν ὑπερχείλισεις!

Τὸ ἄνθος μαρταίνεται,
τὸ φῶλλον ξηραίνεται,
ὁ κόσμος περνᾷ,
καὶ μόνος ὁ θάνατος
ἐπλάσθη ἀθάνατος·
αὐτὸς δὲν γερνᾷ.

(*Πιττει τὸ μαγαπέτασμα*).